

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobců: **a) JUDr. F. Š., b) MVDr. Ing. S. Š.**, oba zast. Mgr. Štěpánem Rybářem, advokátem se sídlem Klimentská 1246/1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. MSK 74969/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2018, č. j. 22 A 120/2017 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2017, č. j. MMFM 56762/2017, rozhodl Magistrát města Frýdku - Místku (dále jen „správní orgán I. stupně“), že žalobci nejsou účastníky řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „Silnice I/48 Rychaltice – Frýdek - Místek (SO 129b – příjezdová komunikace ke stolárně v Rychalticích)“ (dále jen „stavební řízení“) na pozemcích parc. č. X, v katastrálním území X.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 6. 2017 zamítl odvolání obou žalobců a současně potvrdil odvoláním napadené usnesení, neboť shledal, že žalobcům již s ohledem na provedené vyvlastnění nespovídá vlastnické právo k jimi uvedeným pozemkům a v katastru nemovitostí je jako jejich vlastníků místo nich uvedena Česká republika, tudíž žalobci nemohou být účastníky stavebního řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem žalobu obou žalobců zamítl. Upozornil na to, že stavební řízení má speciální právní úpravu účastníků řízení, a to v § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“). Žalobci se domáhali svého postavení účastníků stavebního řízení především z titulu vlastnického práva k pozemkům (včetně stavby, která

je jejich součástí, a venkovních či terénních úprav), na kterých má být plánovaná stavba silnice postavena, a k pozemkům s touto stavbou sousedícím. Krajský soud konstatoval, že není sporné, že žalobce a) byl původně podílovým spoluvlastníkem pozemků parc. č. X a parc. č. X, včetně budovy č. p. X postavené na těchto pozemcích. Stejně tak není sporné, že žalobce b) byl vlastníkem (ve společném jmění manželů) pozemků parc. č. X a X (vše v katastrálním území Rychaltice), označených v žádosti o stavební povolení jako pozemky sousední. Vyvlastňovací úřad rozhodl již v letech 2011 a 2012, tedy ještě před zahájením příslušného stavebního řízení, o vyvlastnění uvedených nemovitostí. Na základě rozhodnutí o vyvlastnění bylo do katastru nemovitostí záznamem zapsáno vlastnické právo k vyvlastňovaným nemovitostem pro Českou republiku.

[4] Soud žalobcům přisvědčil, že při vyvlastnění není z hlediska okamžiku přechodu vlastnického práva k vyvlastňovaným nemovitostem rozhodující samotný záznam do katastru nemovitostí, jak chybně zhodnotil žalovaný. Podle § 132 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného v době vydání vyvlastňovacích rozhodnutí (dále jen „obč. zák.“), je pro přechod vlastnického práva rozhodný den právní moci rozhodnutí orgánu veřejné moci, který o vyvlastnění rozhodoval, nevyplývá-li z vyvlastňovacího rozhodnutí něco jiného. Podáním žaloby na projednání vyvlastnění v občanském soudním řízení se však odkládala právní moc a vykonatelnost rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, a to až do pravomocného skončení soudního řízení. K pravomocnému skončení soudního řízení navazujícího na vyvlastňovací řízení došlo nejprve v roce 2014 v souvislosti s právní mocí potvrzujícího rozsudku Vrchního soudu v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Co 435/2013 - 141, ale v důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5046/2014, došlo ke zrušení pravomocných soudních rozhodnutí, a tím k obnovení účinků podané žaloby na odklad právní moci vyvlastňovacích rozhodnutí, které trvaly také v době rozhodování správních orgánů o účastenství žalobců. Opětovným rozsudkem vrchního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 1 Co 3/2017 - 272, však vyvlastňovací rozhodnutí nabylo znovu právní moci a dovolání stěžovatelů ve věci jejich vyvlastnění proti tomuto novému rozsudku vrchního soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2018, č. j. 21 Cdo 842/2018 - 365, odmítnuto.

[5] Soud tedy uzavřel, že se žalobci stavebního řízení alespoň po určitou dobu z důvodu svého vlastnictví k dotčeným nemovitostem účastnit měli, a to včetně okamžiku, kdy o jejich účastenství rozhodovali správní orgán I. stupně a žalovaný. Krátce po podání správní žaloby však opětovně došlo k pravomocnému skončení občanského soudního řízení navazujícího na vyvlastňovací řízení. Žaloba žalobců ve vztahu k jejich vyvlastnění byla znovu pravomocně zamítnuta, a tím také pravomocně došlo k odejmutí vlastnického práva žalobců ke sporným nemovitostem, což mělo za následek rovněž ukončení jejich práva na účast ve stavebním řízení. Na pravomocné vyvlastnění nemá vliv pokračování soudního řízení ohledně stanovení výše náhrady za vyvlastněné nemovitosti. Ke dni vyhlášení rozsudku tak již žalobcům nesvědčilo vlastnické právo k nemovitostem, o které opírali své právo být účastníky stavebního řízení, což podle přesvědčení krajského soudu zakládá nedůvodnost jejich žaloby. Správní soudy totiž poskytují v řízení o žalobě proti správním rozhodnutím ochranu veřejným subjektivním právům, a přestože přezkoumávají napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správních orgánů, legitimní právní zájem účastníků na zrušení napadeného rozhodnutí musí trvat i v době vyhlášení rozsudku. I když tedy rozhodnutí správních orgánů, včetně napadeného rozhodnutí žalovaného, byla vydána podle názoru krajského soudu přinejmenším předčasně, protože v době jejich vydání žalobcům s ohledem na trvajícím odkladným účinek žaloby ve věci jejich vyvlastnění postavení účastníků řízení svědčilo, došlo v průběhu soudního řízení k tomu, že žalobci již o účastenství v důsledku právní moci rozsudku vrchního soudu definitivně přišli. Tím také odpadl legitimní právní zájem žalobců vyžadující ochranu ze strany správních soudů. Pokud by totiž krajský soud přes výše uvedené přistoupil ke zrušení

pokračování

napadeného rozhodnutí, tak by současně vyslovil závazný právní názor podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), který by s ohledem na aktuální skutkový a právní stav směřoval k opětovnému zamítnutí odvolání žalobců a k potvrzení negativního usnesení správního orgánu I. stupně. Zrušující rozhodnutí soudu by tak v konečném důsledku vedlo pouze k oddálení konečného vyřešení věci, což neodpovídá úloze správních soudů ve správním soudnictví. Úlohou soudů ve správním soudnictví je podle § 2 s. ř. s. poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem. Pokud takový legitimní právní zájem žalobců v řízení odpadl, je to důvod pro zamítnutí žaloby, i kdyby bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy.

[6] Soud závěrem neshledal, že by žalobcům svědčilo účastenství ve stavebním řízení z jiných důvodů nebo ve vztahu k jiným nemovitostem, neboť buď došlo ve vztahu k těmto nemovitostem také k vyvlastnění, nebo jejich právo, například právo na bydlení v dotčených nemovitostech do vyplacení náhrady za vyvlastnění, nedosahuje dostatečné právní síly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Podle jejich názoru čas nemůže zhojit nesprávnosti postupu správních orgánů, pokud se jedná o porušování jejich procesních práv a znemožnění chránit jejich majetková práva. Takový postoj nabádá správní orgány k porušování základních práv účastníků s tím, že to nějak v průběhu správního řízení dopadne. Současně dochází k legalizaci přímých škod, jež v důsledku tohoto chybného postupu vznikly, zejména zničení studny a odpojení plynu v době největších mrazů.

[9] Stěžovatelé v předmětných nemovitostech do vyplacení náhrady za vyvlastnění bydlí, tudíž jim právo účastenství svědčí i v současné době, minimálně z důvodu zachování jejich práva bydlení, rovněž však z důvodu předchozího vlastnického práva. Jejich užívací vztah je minimálně na úrovni věcného břemene. Odkázali na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2017, č. j. 23 C 193/2011 - 311, kterým soud zakázal na uvedených nemovitostech provádět stavební práce, a na rozhodnutí vrchního soudu, který tento zákaz zmírnil a povolil provádět přípravné práce.

[10] Závěrem uvedli, že celé vyvlastňovací řízení bylo protiprávní, neboť Ředitelství silnic a dálnic nebylo oprávněno podat vyvlastňovací žalobu jménem státu.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a jsou splněny i podmínky ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 109 stavebního zákona jsou účastníky stavebního řízení:
a) stavebník,

- b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,
- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku nebo stavbě na něm právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno.

[14] V projednávané věci není sporné, že stěžovatelům původně náleželo vlastnické právo k pozemkům parc. č. X a X s budovou č. p. X, a parc. č. X a X, vše v katastrálním území X. Zároveň není sporu o tom, že jim byly tyto pozemky následně vyvlastněny a v době rozhodování krajského soudu již bylo toto vyvlastnění pravomocné.

[15] Krajský soud správně přisvědčil stěžovatelům, že vskutku měli být podle § 109 stavebního zákona po určitou dobu (rovněž v době rozhodování obou správních orgánů) účastníky stavebního řízení, a to s ohledem na odkladný účinek žaloby v občanském soudním řízení. Právo být účastníkem stavebního řízení jim svědčilo v období od zahájení stavebního řízení dne 13. 8. 2013 do právní moci rozsudku vrchního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Co 435/2013 - 141, kterým bylo vyvlastnění potvrzeno. Toto právo jim dále náleželo i od právní moci rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5046/2014, kterým Nejvyšší soud zrušil výše uvedený rozsudek vrchního i krajského soudu, do právní moci opětovného rozsudku vrchního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 1 Co 3/2017 - 272, kterým vyvlastňovací rozhodnutí nabylo znovu právní moci. Zároveň není sporu o tom, že dovolání stěžovatelů ve věci jejich vyvlastnění proti tomuto novému rozsudku vrchního soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2018, č. j. 21 Cdo 842/2018 - 365, tedy ještě před vydáním napadeného rozsudku, odmítnuto. Právo být účastníkem stavebního řízení tak stěžovatelům náleželo ve výše uvedených obdobích do právní moci rozsudku ze dne 31. 5. 2017, kdy definitivně zaniklo.

[16] Krajský soud i přes zjištěnou nezákonnost nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že v době jeho rozhodování už stěžovatelům neschvědčilo vlastnické právo ani legitimní právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí. Naopak podle názoru stěžovatelů nelze připustit, aby se soud ztotožnil se žalobou, ale nepřistoupil ke zrušení napadených rozhodnutí.

[17] Jednou ze základních zásad ve správním soudnictví je zásada vázanosti skutkovým a právním stavem k době vydání napadeného rozhodnutí, která je zakotvena v § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle něj vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[18] Je třeba připomenout, že ačkoliv je tato zásada jednou ze základních zásad soudního rozhodování, není absolutní. Ústavní soud dovedl možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. kupř. nález ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Soud např. nemůže vycházet z právního stavu, který tu byl v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro protiústavnost (srov. kupř. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, publ. pod č. 1041/2007 Sb. NSS).

pokračování

[19] Na uvedené závěry NSS navázal a několikrát přihlédl ke skutkovým či právním „novotám“. Vždy však důkladně zkoumal, zda byly v projednávané věci dány závažné důvody pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Lze dokonce nalézt i případy, kdy byla zohledněna následná změna způsobená zrušením rozhodnutí, které představovalo v konkrétní věci podklad či zákonný předpoklad pro přezkoumávané rozhodnutí.

[20] V rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 68, akceptoval postup krajského soudu, který přikročil vedle zrušení platebních výměrů na daň i ke zrušení platebních výměrů na penále, protože dle tehdy účinného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, penále sleduje osud daně a zrušením platebního výměru na daň došlo *ex lege* i k zániku penále, a to od samého počátku. V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 - 158, publ. pod č. 1624/2008 Sb. NSS, šlo o zákonnost daně z převodu nemovitosti a za novou skutečnost byl považován rozsudek civilního soudu o absolutní neplatnosti kupní smlouvy. Protože kupní smlouva byla absolutně neplatná (od samého počátku), nemohla založit žádná práva a k žádnému převodu nemovitosti nedošlo.

[21] V rozsudku ze dne 25. 7. 2012, č. j. 3 As 18/2012 - 22, NSS poznamenal: „*K tomu je třeba uvést, že skutkový a právní stav, jak je má na mysli § 75 odst. 1 s. ř. s., jsou objektivní kategorie, které existují nezávisle na tom, zda a jak se vyvíjí jejich právní hodnocení. Postup při právním hodnocení skutkového a právního stavu stran věcí rozhodovaných správními orgány (...), a jeho právní důsledky, se potom řídí příslušnými procesně právními režimy, a to jednak v rámci správního řízení a dále pak i v rámci soudního přezkumu ve správním soudnictví. Při těchto posloupných právních hodnoceních skutkového a právního stavu posuzované věci je vždy nutno reflektovat a také respektovat související rozhodné právní závěry, byť příp. i ze samostatně vedených, nicméně obsahově věcně souvisejících řízení. Je jisté třeba souhlasit s tím, že v situaci, kdy žalovaný při rozhodování v předmětné věci vycházel z tehdy existujícího stavu pravomocného rozhodnutí ve věci blokace řídičského oprávnění žalobkyně, a nebylo mu známo, že žalobkyně podala v dané věci žalobu, měl zato, že rozhoduje v souladu se zákonem. Jestliže však bylo později v návazném přezkumném soudním řízení rozhodnutí, jímž bylo zpravomocněno rozhodnutí ve věci blokace řídičského oprávnění žalobkyně, zrušeno, byl žalovaný tímto právním hodnocením zavázán, stejně jako musel tento právní závěr (toto právní hodnocení) zohlednit i krajský soud při soudním přezkumu v nyní projednávané věcně související věci. Krajský soud přitom nevycházel z jiného skutkového a právního stavu věci než existoval době, kdy se žalobkyně dopustila předmětného jednání a kdy bylo rozhodováno o jejích přestupcích, jak tvrdí stěžovatel, ale toliko z jejich jiného právního hodnocení, a to aktuálně posledního v řadě, které nemohl pominout.“ (zvýrazněni přidal NSS)*

[22] Tuto rozhodovací praxi lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Stěžovatelé nejdřív vskutku měli být s ohledem na nepravomocné rozhodnutí o vyvlastnění účastníky stavebního řízení, jejich oprávnění být účastníkem se však odvíjelo od rozhodování o vyvlastnění podle občanského soudního řádu a společně s právní mocí rozhodnutí o vyvlastnění zaniklo. Toto rozhodnutí v souvisejícím řízení podle občanského soudního řádu tak určilo obsah rozhodnutí v projednávané věci a nebylo možné k němu nepřihlédnout. Lze jisté souhlasit s tím, že správní orgány měly ve stavebním řízení vyčkat právní moci vyvlastňovacího rozhodnutí, anebo do té doby jednat se stěžovateli jako s účastníky řízení. Poté, co vyvlastňovací rozhodnutí nabylo právní moci, však stěžovatelům toto právo zaniklo a tato pochybení by již stejně nemohla být zrušením napadených správních rozhodnutí nijak napravena.

[23] Krajskému soudu proto lze přisvědčit, že v tomto případě zanikl legitimní zájem stěžovatelů na zrušení rozhodnutí správních orgánů. Kdyby krajský soud tato rozhodnutí zrušil, nemohly by správní orgány v dalším řízení dospět k jinému závěru než původně, tedy že stěžovatelům právo být účastníky správního řízení nepřísluší. Na rozdíl od s. ř. s. sice

zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by zakotvovalo zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tato zásada z něj však vyplývá implicitně, např. z § 96 odst. 2 nebo § 82 odst. 4. Žalovaný by proto znovu posoudil skutkové a právní okolnosti a nezbylo by mu, než odvolání stěžovatelů opět zamítnout, tentokrát v souladu s právem, a potvrdit usnesení správního orgánu I. stupně. NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že takový postup by pouze zbytečně prodloužil řízení v situaci, kdy jiný závěr správních orgánů než výše nastíněný není s ohledem na právní moc rozhodnutí o vyvlastnění ani možný (k obdobnému posouzení odvolacího orgánu srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 126/2013 - 37, v jehož odst. 38 NSS uvedl, že „[v] řešeném případě by totiž bylo projevem přepjatého formalismu, pokud by žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k novému projednání zjevně nedůvodných námitek stěžovatele, když bylo zřejmé, že by stavební úřad opětovně vydal rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné změny stavby.“)

[24] Ačkoliv tak samotné plynutí času opravdu nemůže zhojit procesní pochybení správních orgánů, v projednávané věci se k plynutí času dále připojila skutečnost, že vlastnictví daných nemovitostí přešlo pravomocně do vlastnictví státu. Jiná situace by nastala, kdyby došlo k převodu nebo přechodu vlastnického práva na jinou fyzickou či právnickou osobu, která by se ve stavebním řízení nemohla bránit. Jestliže však přešlo vlastnické právo na Českou republiku, je zřejmé, že stavební řízení napomáhá účelu, pro který byly pozemky stěžovatelů vyvlastněny, tedy je v souladu se zájmem nového vlastníka.

[25] Účastenství nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že stěžovatelům bylo umožněno ve vyvlastněné stavbě bydlet, než jim bude poskytnuta náhrada za vyvlastnění. Takové právo je totiž z povahy věci právem dočasným, přičemž je už nyní omezováno povoleným prováděním přípravných prací ke stavbě, tudíž jeho intenzita nedosahuje obsahu absolutního majetkového práva v podobě věcného břemene, jak jej předpokládá § 109 písm. f) stavebního zákona. Stěžovatelům svědčí pouze časově omezené právo užívat uvedené nemovitosti s tím, že jsou povinni strpět určité činnosti související s účelem vyvlastnění, a nemohou se tak domáhat absolutního zákazu zasahování do svého práva, jak by mohli učinit v případě věcného břemene. Jejich námitka proto není důvodná.

[26] K námitce o nezákonnosti vyvlastňovacího řízení s ohledem na vystupování Ředitelství silnic a dálnic NSS uvádí, že se jí soudy ve správním soudnictví nemohou zabývat, neboť spadá do posouzení soudů v řízení o vyvlastnění podle občanského soudního řádu. Tato otázka tak byla pravomocně posouzena výše uvedenými rozhodnutími v občanském soudním řízení a NSS její posouzení nepřisluší. NSS proto plně odkazuje na odůvodnění krajského soudu, který se v napadeném rozsudku přehledně vypořádal s žalobními námitkami a osvětlil stěžovatelům, z jakých důvodů nebylo možné jejich návrhu vyhovět.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelům, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu